

דיאטה

נל

השאלות

הנודניקיות

על השיטה

כיצד אחרונה

כארי בסוגר מסתובבת הבטן של ג'מה תותחים מיל. ומרזה, ומרזה, ומרזה. אחראי לאופנסיה הסופרה-הגיגית הזו, הוא דווקא המנתח הפנימי, ד"ר ריפין מאילת, שחידש עזרי שיטת הרוזיה אמריקאית שנחה בי קירור, ולא בא לה גואל.

אם עד היום השתייכתם לציבור הר שליימול, אשר בתום שלושת ימי דיאטה, כל מה שאיבדתם היו שלושים יום, בא קינג ריפין מאילת, בשיטת הרוזיה שהיא פשוט דבר אחר, ואינה מאפשרת שלא להפסיד במישקל, אלא אם כן מתדללים באופן מיוחד.

העסק הזה פשוט יעיל, הרעיון בא ל- דוקטור בלי שום קשר לאמריקה, כאשר שם-לב לעבודה, שבכל שברילסטי-מקובע בחזרה, אחת מתוצאות הלואי של הטיפול היא גשירת קילוגרמים על ימין ועל שמאל, בגלל שיטת האכילה המגבילה. ישב וחשב: למה רק לפופאיס - ולא ישר לשמנים?

הקיצר, היות ולא גבה שום תשלום מהפציינטים, והשיטה עבדה להפליא, יצא שמו לתהילה בכל ק"ק אילת, כשהמוני שמנים-לשעבר מדיים בידיים דקיקות, זה היה לפני המון זמן. לפני כולם, מה עושה הד"ר? הוא פשוט נועל את השניים. נעילה אחת בתוך חצי, נעילה אחת משמאל, ונעילה אחת בתוך חצי, בעוד חודש.

אמנם, אפשר להשאר בתל-אביב, ולג- עול את הקסטיניטות גם כאן. אבל כאן עושים את זה "מדעי", קודם כל, שיהיה סדר בשכונה, לוקחים עשרת אלפים לירות, אחר כך עושים איוו הרדמה קלה ומקור מית, שהלקוח ירגיש טוב, ולא יחשוד איך ניקקו לו את הכסף בלי להחזיר סחורה, הרדמה זה תמיד מיספר חוק, מצל- צל כמו ניתוח, ונותן מטיירי-רכיסי מר- שימה ללפחות תשע מתוך העשר אלף, אחר-כך סוגרים כל שן לחוד, עם סגר משלה, שלא תריב עם השכנים. מבחינת הלסת ומצב השיניים, זה דווקא הגיוני, אבל מבחינת הפוביית חנק, זה קצת הרמטי מדי.

אחר כך בא דיאטיקן מוסמך, דופק עם פטיש על הברך, מקיש קצת על הגב, צורך פטיש על הברך, מקיש קצת על הגב, צורך באבטיה, וחושב קשות על דיאגנוזה, "לך הביתה", הוא אומר, "אל תאכל! צ'אלום!" ואו הולך האיש הביתה, מפיץ בדרך זקנים נושם וטף מבוהלים, ולא אוכל, הוא רק מוצץ. קש שתייה פשוט הופך מקור חייו, דרכו הוא מערה לבטן את כל טוב הארץ וויטמינה, מעורבלים עד דק בתוך הבלגדר, ירקות ופירות, לבן וגבינות, מרק

בישולים הסוד המדעי המדויק של ברביקיו

המעוצבים לנצח, הנוקשים כמפית מעומלנת, משמיעים איוושה יבשה.

מה יש לך להגיד על זה, שאלתי בהודמנות את צביקה, אלוף הבשרים מכפר-שמריהו, האחד והיחיד שאין שני לו, דווקא היה לו מה להגיד, מה אומר, דברי אלוהים חיים, הילכות צליה מוצלחות מאלה אין למצוא בכל העולם. לכל מיסטר טרונן, שמשחק בגריל, הרי סידרת הפטנטים הסופיים והמוחלטים להציח את העסק.

זה מתחיל בחול ים נקי, חמישה סנטימטרים, לכל אורך המיתקן, לפזר חוליים, על זה שלושה סנטימטרים גובה גחלים, ופה אתם מבינים שלא משתמשים בגחלים מוזן בוג'ג'ונס ענק, ואם כן, מפוררים אותם, כדי שבכל מיקרה יהיה מרחק של חמישה סנטימטר בין הגחלים ובין הרשת. תחילה הגחלים גודר לים, ועם הבעירה הם קטנים, ובכך הכוונה אם כך היא לחמישה סנטימטר, מרחק במצב בווער, עד כאן מובן.

כעת מדליקים את הסיידור הזה עם שפיכת ספירט לאניגים, ונפט לחסכנים, ופה פטנט ביניים קולוסלי - לחם בכמות של שתי פרוטות וחצי למשל, מונח על קצה הרשת, בפינה, סוחב את כל סירחון הנפט, שואב אותו אליו ולא מחזיר אף פעם. נותנים לעסק לבעור-לבעור-לבעור, עד שהפחמים הופכים לבנים מרוב צרות, וקיימחים כאלה, עם פיסת קרטון של אריוות, שלא מעינים להתחיל בלעדיו, גורפים את כל הגחלים לצד ימין של המיתקן, כך, שבחצי מיתקן מרוכזים הגחלים הלוהטות, ובחצי השני נותר החול הלוהט, ששומר על חומו כבר באופן עצמאי, בלי שום עזרה מאף גורם, למשך שעתיים.

משמנים את הרשת בעזרת גוש שומן חזיר טפו טפו, תקוע על מזלג ארוך, שמבשם בניחות מאוד מיוחד את החיים לפושעים, או חצי בצל מסריח טוב, תקוע על המזלג הדרי שיני הוזה, כנ"ל, מניחים את הסטייקים על הגריל, בצד של הפחמים הכבד-לבנים (ולא רגע לפני שהם כאלה!), מלבים את האש עם ניפנוף קרטון נמרץ, או הצבת ונטילטור בסטייל, בזווית מאוררת נכונה.

אני יודעת שעכשיו חיוו של המאסטרו לא יהיו חיים בלי ונטילטור 5 מהלכים על רגל אצילית, אבל שיתאפק, בקיצר, צורבים את הסטייק מצד אחד, ואיך שמשחים מעט, הופכים אותו לצד השני, שישתוף כנ"ל, פעולה זו מקרישה את חלי- בוני הבשר בשיכבתם החיצונית הדקה, אוטמת את נקוביות הסטייק, מונעת בריחת מיצים המונית מתוכו, ומשמרת לו את כל העסיסיות בכפנים.

כשהסטייק אטום, מושחם מעט, מעבירים אותו בעזרת מל- קחייה-עבודה (חס וחלילה לא לדקור אותו עם מזלג, אם לא רוצים לפתוח למיצים שלו יציאות לשעת הרום), לחציו השני של המיתקן, להמשך הבישול והצליה האיטית והמעודנת, מעל מישי טח החול הלוהט.

צאו וראו כעת כמה יתרונות לשיטה הזו, בצורה זו ניתן להכין כמות גדולה של סטייקים, שתהיה מוכנה בבת אחת. שנית, ניתן כך לבקר באופן מדויק את מידת הצליה, מי שאוהב מידיום רייר, יקבל מידיום רייר, ומי שאוהב סטייק חרא - מה לעשות, יש גם חובבים לזה - יקבל סטייק חרא, אבל כמו שכתוב בספר, לא חרוך מבחוץ, ונא מבפנים. הצליה האיטית תמנע זאת, שלישית, וזה אמור בעיקר לגבי קבאבים והמי בורגרים שמטפטים שומן מסאונה הכי קצרה, את כל קבאבים והמי את שומנם על מיטת החול אחרי הצריבה הראשונית, אין הם מדליקים את האש בלהבות ארוכות, שמשחיימות פינות יותר מדי, והופכות את הבשר למר.

רביעית, על מיטת החול הלוהט ניתן לעבוד ביתר קלות, האש לא צורבת בידיים, כשגומרים את האורגיה, פשוט שופכים על זה דלי מים, תבל לתת לגחלים להישרף ולהתכלות עד תום, שלא לדבר מה זה לתכות להם עד שהם עושים זאת, הגחלים והחול מתייבשים לחלוטין אחרי יומיים, את כל האפר הנותר לערבב עם החול, ככל שגרגרילי החול מעורבים ועטופים ביותר אפר, הבשר מתקבל ארומטי יותר.

זהו זה, עכשיו אתם יודעים.

בשרים

ואיך לא לרצוח בברביקיו

הנסיון, אין שום סיבה שזה יצליח לו בחוץ, לכבוד שזה בברי, אבל נחזור לברביקיו ההוא ההוא.

הכל היה שם מעולה, המארחים החמים עם לב גדול כמו בית, החברה שהיתה בכימיה הנכונה, הסלטים והבשרים הכי טובים ויקרים שניתן להשיג, ורק בסוף השרשרת הזו עמד חמור קטן, רוצח והורג עם דבקות במטרה את הסטייקים שליד המיתקן, היה זה איש מקצועי, שעולם לו מיטב הכסף, אשר שיהרר את המארח לשמחו חופשי עם אורחיו.

"זה מידיום", היה מכריז בלי בושה, מניף אליעל סוליה ארוכה קשה ומפוחמת, ומנחית אותה על הצלחת, כשפילסוליה

כיוונים

אברהם קצורין, הלא הוא קצלה ה' מפורסם, סיפר לי זאת:

באוטובוס לניו-אורלינס נוסע כושי מרהיב, יושבת כושיה גוצה, מביטה בו בהערצת-אמת, בולעת אותו בעיניה, מת- פעלת בלב כמה תחנות, ובסוף תופסת אומץ.

"אקסקיוז מי", היא פונה אליו, "אל תכעס עלי, אבל אני מוכרחה מוכרחה לשאול מה רוחב הכתפיים שלך, פלזו!" משתכל עליה הכושי מלמעלה למטה, וחושב שהכי בקיצור זה יהיה פשוט לענות לה.

"מאה אינצ'ים", הוא אומר.

"ג'ייזוס!!! היא נאנקת, "מאה אינצ'ים!"

פטנטים

שינה נהדרת למרות החום הכבד

חם לכם? האוויר שוכב עליכם במסה כבדה, חמה, לא זזה, ומחליט לחנוק אותכם נפש? אין לכם מזון, או יותר גרוע, יש לכם, והוא קורע באוזניים? אתם בכל זאת מתים לישון? תברתי, אשת-העסקים שרה, אחת האשפיות הנדירות בלדעת איך בן-אדם יפגן את החיים, תרמה לי את הפטנט הפרטי שלה, שעובד, אגב, כמו פלא, או ככה, הולכים לאמבטיה, ומרטיבים מגבת גדולה (כזו של ים) בהרבה חרבה מים, סוחטים לא יותר מדי, מתפשטים לחלוטין, ומתכסים בה ככה, במצב סחוט ולח מאוד, בתענוגים מליקים קטיפתי לשינה, כשכל הגוף מצונן באופן עדין מהמים שמתנדפים לאיטם. זו חוויה חלומית.

לעשות זאת עם סדין, לא כדאי, כי הוא תיכף מתייבש, אם אין מגבת ענקית רכה כזו, אפשר אולי לעשות זאת עם שמיכת פיקה, אבל זה לא כזה מוצלח ורך. ואנא, עקרת-הבית, אל תתעמרי בבנייתך, לא לעשות חשבון למצעים המתרטבים מעט, בחום כזה המוח מתייבש, אז אלה לא?

עוברות עוד כמה תחנות, אך לכושית אין מנוח.

"אל תכעס עלי," פונה אליו הסבתא שוב, "אבל אני לא יכולה יותר, תגיד לי בבקשה בבקשה מה רוחב המתנניים שלך - פלזו!"

החיה המרהיבה משפילה עיניים לגאואדה, ובאדיבות עונה: "שלושים אינצ'ים."

"מיי גודנס!!! ג'ייזוס קרייסט! שלוי שים אינצ'ים! או בוי!!! איזה פרופור-ציות! הייתי יכולה למות!!!"

שלוש תחנות היא מנידה ראשה הסב מצד אל צד, כלא מאמינה, לפתע היא מתעוררת, כנוכרת במשהו.

"אנא איש צעיר", היא פונה אליו שוב, "אנא, אל תכעס, אני כבר יורדת בתחנה הבאה, ומחר אולי ארד מן העולם, אתה גבוה כל כך, יפפה כל כך, בחיים שלי לא ראיתי דבר שכזה, ועיני הזקנות ראו